

בס"ד. יום ג' ט' שופטים, קיי בוד"ח אילוי ה'תש"ט.

הנתת התי' בלתי מוגה

1

אני קדורי דודי קיי ר"ח אקו"ג, ומבאר רבינו חזקן בקו"ת, 1
 ונתת גודע שבאקו"ג הוא וכן התנהגו ר"ג מדה"ר, ואפ"כ הם
 ימות חתול, אך הענין יוב"ע משי קלד שקודם בואו לעיר יצאון
 אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה, ועד"ו הו"ע גיעו ר"ג מדה"ר
 שבתוך אילוי. דמה"ר הלא הן מדומין של המלך, ובמקום שמדומין
 נמצאות שם הוא נמצא, כי הוא ומדומיו אחד, אך אפ"כ הם ימות
 אחת, כי הוא ע"מ מלך הנמצא בשדה כנ"ל, ובהו יוב"ע מה שאילוי, 2
 ר"ח אני קדורי דודי קיי, כי אז הוא גילוי בהי' דודי, י"ג מדה"ר
 שאינו חוזרו ריקם, ועד שאני קדורי, העבדה מלמספ"ע, ודודי קיי
 התמסכה מלמעמ"ט, מתאחדים בהיכה אחת אילוי, 3
 בל"ק"ה שם, דאן רשאי כל מי שרוצה צאח להקביל פניו (שפי
 המלך), והוא מקביל את כולם במבד פנים יפות, ומראה פנים שותקות
 כלום, וכך הענין ע"פ, בחודש אילוי יצאין להקביל אור פניו ית'
 בשדה וכו', והארה זו נמשכה מבתי א-ג-ה שהוא ראשית כל פניו ית'
 מדות, ומקורו וכלקו"ת (קפי כמה שיטות) וכמ"ש א-ג-ה הוי' ויאיר
 פניו.

6

והנה ידוע שיש כמה דרגות בשדות, 4
 שדה, החזק מן העיר או לשדה הסמוך למדבר, וכמבאר
 בל"ק"ה שם (ובכ"מ, ובפרט בדרושי במדבר סיני) החילוק בין עיר
 שדה ומדבר, ועד"ו הוא בהלכה, שיש הפרש בין עיריה בינונית
 ויבולית, ומזה מובן, ראינו דומים אנשי השדה לשדה עיריה, לאנשי
 השדה לשדה יבולית, וכשם שהוא בפשטו, דבשדה עיריה, צ"ל פתוח
 גיעה בגשמיות, ויותר ידעה בתכונות השדה (וכמו"ק שיושבי הארץ
 המתמסקים בישונה של ארץ, ידעו את תכונות הארץ, אם היא ראוי
 קיומה או לנפנים וכיו"ב), משא"כ בשדה יבולית צ"ל יותר השתדלות
 בגיעה גשמית, בחורשת השדה וכיו"ב, ומזה מובן גם בענין העבודה
 הדרונית דאנשי השדה, כמ"ש שיש שנים חודע שרד ושש שנים חומור
 כרמך, שיש בהם חילוקי חדרונות תנ"ך.

6

1) שה"ש ו. 1. 2) אבודות סדר תפלת ר"ח. פעה"ה שער ר"ה פ"א. שעה"ס
 להאר"ל ע"ד פ"ט. ב"ח א"ח חקמ"ס ר"ה העתיבו. 3) לז. א. ואילך. 4) ראה
 בהוספו בל"ק"ה ח"ד ע' 1348. וראה גם בל"ק"ה ח"ש ע' 592. 5) חזלים ק"ח.
 כו. 6) ראה ב"ל ו. 1. ב. ואילך. ועד. 7) שבת פה. א. 8) בור בה. ג.

ראה אנכי נותן לפניהם

ובשביל זה היחה הירידה קצרות, כנא אל העיקרי שבטבוחה החשובה,
 וישראל עושין תשובה ומילי הן נגאזיז"ט, בגארה האמיתית והשקמה
 ע"י משיח צדקנו, דמשיח אחא לאתבא צדיקיא בהיבוחת, דאז יתי'
 ב' המעלות הצדיקים ובעלי תשובה, יבוא ויגאפנו ויפלינו קוממיות
 לארצנו.

57) רמב"ם שם ח"ה ת. 58) תבא בל"ק"ה טע"ג טב. ב. שה"ש ו. טע"ב.
 ובכ"מ. וראה חז"ל קמ"ג. ב.

הנתת התי' בלתי מוגה

דעות בהלכה. בענין השמטת פירות שביעית. אם היא אפקעתא דמלכא, דרוממא אפקא, דלפי שיטה זו אין רצון האדם (כפי השדה) משנה כפי, כי הקב"ה (אשר זה) הארץ ומצואה) הפקיע את הפירות, או שיש לבצע השדה תמיסה בזה, היינו שהוא צריך להפקיע כפי מה שתזמנת, וכמה נפק"ם מזה בהלכה, החזק מידד צריך להפקיע את מה הפירות אם לא הפקיעם וכו', כמבואר באחרונים.

9) ומהו יפון בעבודה האדם בימות החורף הגדל, שדה. דהנה אין שמירתה קרקעות אינה נזהגת אלא בארץ, מ"ם מוצב, שכאשר באה שארד"ו. תפלות במקום קרבנות הקננים. והיינו דכשם שלשנו שנינו בגשמיות בשנה זו בארץ הקודש, ארץ אשר גו' המלי עיני ה' אפקיע בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"ו ארץ אשר ה' השנה"ה בה"א ה' הידיעה קאי במיוחד על שנה השלישית, השנה הידועה, דאו הנתיף דענין ה' אפקיע בה הוא באופן מיוחד, הנה מאה"ק, נמשך ונשמע הענין בכל הארצות, אפי"ן בומנו זה, דאז לשון עיני מיוחד בעבודה האדם, ועליו זה הוא במיוחד בענינים אלה בעבודה הנקראים בשם שדה, שהרי בשנת השמיטה השדות הם באופן אחר.

10) ומהו מוצב גם בענין הג"ץ, מה שעבודה חודש אפריל היא כמו מלך הנמצא בשדה, דליין שבשנה זו השדות של כל נאר"א מישראל הם באופן דרשונה הארץ שבת זה, חרף אין שבועך בזה, הענין שבשנה זו גומא, הנה עבודה זו היא בבחי' שדה כפר, דמשום זה מורה ענין חוש ארץ על התפלות האהבה העמוקה התעמית של מורה ענין ה' הקב"ה ישראל, שהמלך נמצא ומתגלה זהם גם בשדה, מוצב מוצב העיני שבת בערך שבבחי' המלך שנמצא בשדה אשר בשנה השביעית, צנבי בחי' המלך הנמצא בשדה שבבש השנים, ובענין זה (בהענין שבשנה זו) אומרים אשר אני צודדי וידודי זה, היינו, שהענין דשנה זו פועל עיניו תן בענין אני צודדי, בהרצון לזכר פני המלך בחייתו בשדה, והן בענין, ובר"י זה הארץ י"ג מרה"ר, כמ"ש פ"א א"ט ה"י ויאר לנו.

11) ומהו עיקר ההדגשה, בעבודה הג"ץ היא בענין הפעשה, אשר המעשה הוא העיקר. דזהו חזקתו שבשנת השנה צנבי הינה פרוכה, ולידע, אשר בהלכה המלכות הרי מאן דמחוי במחוג קמי מלכא 21 הרי זו מרידה במלכות, ועאלו"כ שאסור לעשות מלכא בהכי

17) יושלע שביעית רמ"ו, רמב"ם ח"י שמיטה ויפון פ"ד ח"כ"ח. (18) ראח ו"ח"ג ט"ו, ב' ב"ר פ"ט ח"י, פ' ועוד. (19) עקב י"א, י"ב. (20) אבות פ"א פ"י, (21) ראח חגיגה ח"ב, ב'.

4) והוא חודש שבועות חודש אפריל, עבודה לשדה, דאז יש חיות מיוחדת וחדוש מיוחד בעבודת בני"י, שהרי זהו חודש החלמים וחודש החשובה, עם כמה פליטים שבכל אהל מענינים אלה, וכך פרס חודש ונעשה באופן דאני צודדי, וכאמרו כוח שהעבודה דאני צודדי מביאה צידי הגדלי פלמפעה דבחי' ודודי זה, ועל שכן ד' הענינים (אני צודדי ודודי זה) מתמזגים בהלכה אחת, שוח מורה על החורף במיוחד, וכמבואר פ"ט עבודה בזה בדודשי, וכוונתו, החזק מהרדש בפ"ה (הג"ר), וכדו"ש הנשואים כדודשי, וכמ"ס ז"ל לפי ההוספה של כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דרדנף על גממשל בפ"ה, דלא רק שאו רשאי"ן כל מי שרודע צאה דהקב"ה פ"ה, אלא יחידה מזה שיכולים וכו' (כמבואר במ"א הענין הנפלא הנוסף בזה). וע"י עבודה זו ממשיכים במשנות כתיבה ותולמה טובה לשנה טובה ומתקנה ברחמינו, ע"י שממשיכים כתיבה ותולמה טובה לשנה טובה ומתקנה בגשמיות נפשוטה, וכמבואר בלפ"ח"ט, דעיקר החי' הוא על דברים גשמיים, וענין זה מחזיק מ"ח"ה אפריל, וכמובא מהמחל"ל"ו שנתהין (ומנהג ישראל חורה הוא"ז), כשכותב אדם לחבירו אגרה כי, מן ר"ח אפריל כי, ב"מ על כו' שיזכה בימי החי' הנאים צטובה צהיות נכתב ותחתם בספר חיים טובים.

7) והנה נח"ץ שהגם שכל ציה ימות החורף נ"ל בשם שדה, מ"ם יש חזיקין מדרגות בשדות, עדידי בנינויה וייבוייה, וחזיקים אלה יכריסם צהיות גם באותו שדה עצמו בין יום יום, ולכל יומא ויומא עיר עבודתו"ז, וע"י יש חזיקים בהשדה כחוצאה מהשנויים, בעל השדה, וע"י מה שכתב רש"י ע"ה פ"ה ויקם שדה עפרו"ן גו', תקומה יהיה לו, דע"י שבע השדה הוא במקצד ומצב נעלה יותר, בחי' ענין, בשנה שולח תקומה וע"י, כלל נכסיו, ומהו מוצב גם שיש ענין בהשדה ווע"ט אוים שדה), אלא השדה נשאר במציאותו כמו שהי' בשנה המשנה וכמו שהי', בשנה השמינית, אך יש בו ענין מיוחד שניכר בו בשנה זו שהבע"ה שליו הוא אדון כל העולם ומנהגו הקב"ה, וענין זה ניכר בו גם לעיני כשר, גם בענינו של אפ"ן יחדי, שהרי כריסם רואים, שבשנה זו אין מעבדים את השדה, ושבחה הארץ שבת זה"ו, והיינו, שיש שינוי תן בעל השדה, שהוא שוכה מעבודה האדמה, והן בהשדה עצמו, שגם הוא במצב של שביחה, [וע"י הידועה, שיש ב' ח"א ע"י.

8) והנה נח"ץ שהגם שכל ציה ימות החורף נ"ל בשם שדה, מ"ם יש חזיקין מדרגות בשדות, עדידי בנינויה וייבוייה, וחזיקים אלה יכריסם צהיות גם באותו שדה עצמו בין יום יום, ולכל יומא ויומא עיר עבודתו"ז, וע"י יש חזיקים בהשדה כחוצאה מהשנויים, בעל השדה, וע"י מה שכתב רש"י ע"ה פ"ה ויקם שדה עפרו"ן גו', תקומה יהיה לו, דע"י שבע השדה הוא במקצד ומצב נעלה יותר, בחי' ענין, בשנה שולח תקומה וע"י, כלל נכסיו, ומהו מוצב גם שיש ענין בהשדה ווע"ט אוים שדה), אלא השדה נשאר במציאותו כמו שהי' בשנה המשנה וכמו שהי', בשנה השמינית, אך יש בו ענין מיוחד שניכר בו בשנה זו שהבע"ה שליו הוא אדון כל העולם ומנהגו הקב"ה, וענין זה ניכר בו גם לעיני כשר, גם בענינו של אפ"ן יחדי, שהרי כריסם רואים, שבשנה זו אין מעבדים את השדה, ושבחה הארץ שבת זה"ו, והיינו, שיש שינוי תן בעל השדה, שהוא שוכה מעבודה האדמה, והן בהשדה עצמו, שגם הוא במצב של שביחה, [וע"י הידועה, שיש ב' ח"א ע"י.

9) ט"ה"ס ח"ש"ח"ה ע' 285, (10) ר"ח נ"ב, ב' מתענות מיימיות פ"ג מה"י חשונה. (11) מסה אפרים טמק"א פ"ח, ס"ב. (12) נסמן בל"ק"ש ח"י ע' 1080 ח"ה"ר 30, (13) ראח ח"ג ע"ד, ב' (14) ח"ש כג, י" (15) בחר כה, ב' (16) ראח לק"ש ח"י ע' 287 ואילך.

והצ"ח בעבודה גשמייה, דהוא משבט וכו' וטעם אשר הוצגה שיפטיה ירבה כמחורו²⁹, וא"כ הוי ענין זה חסר כנאורה אצ"ל מארי חורה, היינו שהעשרות קרנים אנה אורה עשרות שאצל שבט וכו' וכו' בע"י עסקים. וזאת אמרם, איין הם ח"ו זממה במדרגה, אלא אירבה, אפילו בעניני עשרות הוי בלשון המשנה³⁰ שחז"ל גדרו משפחה, היינו לא לא שליש זמם חלק בעוה"ב, עשרות כדחזונו, אלא גם שפחה, גשמייה, וזו מה שמסוים נהנה הוא וכו' כל הויים גם דכאורה אינו מוכן, כמו מוכרים כאן במיוחד את ענין הגנים, וה"ל בפ"א ה' הנונים גם הנה משבט ז"ל, וא"כ הוי הם מקבלים כבר את הרכה כוכה עצמם, אך הענין הוא, כי הוי שפחה כהנה, שענין זה נמשך גם בבני, ובלשון המשנה³¹ דאחד מחדרים שגאה צדיקים הוא ענין חבנים כמשומו, וע"ז כמה שמסוים כל הויים, דאזרח בספרי³² אפילו בחול, והיינו לא רק בחול, כמשומו, אלא גם בחול"ץ כדחזונו הענין.

והוי גם כקרה ענינו של חודש אדר, וכמוהו צ"ע שנהגין לכתוב באורה מחזקה אדר ברבה כתיבה והחזמה טובה שנהגין טובה ומחוקה, ובחוספה (כ"ו) שארץ פלוש ככל האפשרי, שיהי' זה בסוף הגראה והנגלה, והוי ענין אני צדדי ויודי ל"ו אדר, ומ"ל אחרי והעצמה מלמטה, אני צדדי, באה בודאה ההמשכה מלמעלה, ויודי ל"ו שחמול נמאן בשדה ומקבלים פניו והחזים עמו אף הענין עד דחילכל מלכותו, וכו' הוי, במשנה, כלום שניה עמה, וכשפ"א אחד בני ישראל, וה"ל כשגזי³⁴ לאדם שניה עמה, וכשפ"א שניה טלה עמה, וכמ"ש³⁵ וש"ה אלקיד את שבוט, והשני פ"א נאמר אף שוב, שחכ"ה עצמו שב עם ישראל, והחזים דחילכל מלכותו, אף אף ישראל, אף אשר גו' המיד עיני ה' אלקיד בה מלשנה השנה ועד אחרית שנה³⁶, ושם נומא אף ירושלים עיר"ק, קריה מלך רב, ע"י בה חנה ר"ד מלך ישראל, ושם נומא אף בחמ"ק, מקיש אל, כוננו יודינו, בגארה האמיתיה והשלימה, וכמה"ה, בימינו ממש.

- 29) ראה מה ע"ב, (30) אבות פ"ו מ"ה, (31) שם מ"ה, (32) ע"ה"ס, (33) ישע"ה כו, ב, (34) ראה פולק כ"ט, א, מסר מסע ליה, ל"ו, לקי"ש ח"א ע' 210, ח"א ע' 60, ופ"ו, (35) נפנים ל' ג, (36) בשלה מו, י, ובפרי"ש, וראה מה"ג רמב"א, א.

הנחת הוי' בלתי מוגה

אמר כהיכל מלכותו, משא"כ בשדה, הוי ציכר ענינו הוא ענין המצאנה והמעשה, פראתור אשר תעשה, וכמ"ש שש שנים הולע שוד וכו', ואף שבשנה השביעית כתיבה ושבחה הארץ גו', מ"מ, הוי גם (13) היא קטורה עם השנה בני אדם בשנה הרכבה שבשנה השביעית גם כדכתיב זכ"ה בשנה השביעית גו', ובפירושה האדם היינו, שלא רק בהיותו אף בבית או בעירו, אלא גם בהיותו בשדה הוי הוא יודע שעצמו נמאן מלך מלכי המלכים חקב"ה, וכמ"ל יש לו ביטול עצמי אפ"י, וממש"ל (14) ביטול זה גם בבחי' שדה, ובאור בחי' שדה בשנה השביעית כעבודתו (15) האדם, מה שלך יומא וימא עבדתי, הוי יודע, שבשנה זו כתי' שווי ישראל פנויים מעבודת האדמה, מיראי ומל זה בעניני חוה ומצוות, ובמשנה היינו שא"ל הוספה בעניני חומ"צ, וע"כ המבואר במ"א שאי אפשר שיהי' בחורה ענין של גרעון ח"ו, ה"ל מה מוכן, שהפעלות והעקריות שבשבתה השדה, הולע שוד וחומר נוסף, מהו בשנה השביעית פועלים אותם צ"ל חוספה בעסק חטרה ומצוות, כמון או, שבשנים אחרות עוסקים בו כעבודת השדה.

ויש לקשר זה עם שיטת החומש דיום זה, שפירש ל"ו שופטים, וכתוב בהמחזקת²¹, לא יהי' כחנים הלויים כל שבט ז"ל חלק גזרתי עם ישראל אשר ה' נתחלו יאכלו, ונחלה לא יהי' לו חלק אחיו ה' הוא נחלתו כאשר דבר לו, וכסוף השיעור כתיב²², כי בו בחור ה' אלקיד מלך שבטיו לעמוד לשדה בשם ה' הוא וכו' כל חקמים, וע"ז כתיב במ' עקבש בעת ההיא הוויא חכדיע ה' את שבט הלוי גו', על כל לא יהי' לך חלק ונחלה עם אחיו ה' הוא נחלתו גו', ובמ"א שם רש"י שאין זה חסרון ח"ו מה שאין לו חלק באח"ק, אלא דפסי שהובדלו לעבודת מוצא ואינו פנוין לחולש וירוע, זכ"ה הוא נחלתו ונוסף פוס מונום מבית המלך, דכ"ו שנוסף פוס מבית המלך, מוכן, שנוסף גם חלק בבית, וכמבואר בחלכות מלכים²³ שהמלך נוסף חלק בביתו, דמזה מוכן שלא חלק החלק והחלה, אלא דפסי שאינו פנוי לעסק בזה, ה"ה מקבל פוס מבית המלך שזה כולל גם ענין הוי' ובאופן נצלה יתור.

וזהו יוכי בעבודת האדם, דאצו שהם משבט יששכר, מארי חורה, צ"ל (17) אלקים החודש דאף יהוייש מפני המלצנים עליו²⁴, דהמלצני יוכי קהיות שומר חומ"צ ומקיים כל המצוות, ומ"מ יש לו חלק

- 22) בחי' כה, כה, (23) ראה לקי"ש ח"א ע' 612, ופ"ו, (24) יח, א-ב, (25) שם, ה, (26) י, ח-ו, (27) פ"ל ח"א, (28) ראה רמ"א א"ח בחמלתו, (29) ראה מה ע"ב, (30) אבות פ"ו מ"ה, (31) שם מ"ה, (32) ע"ה"ס, (33) ישע"ה כו, ב, (34) ראה פולק כ"ט, א, מסר מסע ליה, ל"ו, לקי"ש ח"א ע' 210, ח"א ע' 60, ופ"ו, (35) נפנים ל' ג, (36) בשלה מו, י, ובפרי"ש, וראה מה"ג רמב"א, א.

הנחת הוי' בלתי מוגה